

Hei alle salukivenner!
Her kommer endelig info om spesialen 2016! Jeg vil ønske alle en riktig god jul, og tusen takk til alle som har bidratt med stoff til denne utgaven av mynden. God lesning!

Saluki

SALUKISPESIALEN 2016

Dato: Lørdag, 04. juni.
Sted: Lier Videregående Skole.
Jensvollveien 16, 3400 Lier.
Dommer: Lotta Brun, Caravan Salukis, Spania

Velkommen til årets Salukifest!

Salukiutvalget inviterer igjen til Salukispecial hvor våre vakre hunder er i sentrum. Spesialen er lagt samtidig med NKK sin utstilling i Drammen. Det betyr en mulighet til å ta et lite og et stort cert.

Salukispecialen satser igjen på å ha et fantastisk premiebord og vi planlegger felles lunsj!

Til Salukispecialen 2016 har vi invitert en langvarig oppdretter av saluki – Lotta Brun, kennel Caravan.

Velkommen skal dere være alle som en! Sett av helgen 04. -05. juni. Vi i Salukiutvalget gleder oss!

Priser: ordinær (utsatt)

Offisielle klasser: 350,- (440,-)

Fra og med tredje hund med samme eier, halv pris per hund. Rabatten regnes fra og av laveste avgifter, men gjelder ikke valper.

Uoffisielle klasser: ordinær (utsatt)

Valper	250,- (340,-)
Monorkid*	150,- (200,-)
Junior handling	50,-
Barn og hund	50,-

* For hannhunder som ikke har testiklene på plass.

Det vil bli avholdt konkurranser om beste bevegelser, beste par, beste hode og uttrykk.

Salukiutvalget tar med glede imot gavepremier til Spesialen.

Ordinær påmeldingsfrist web og manuell: 02/05-16. Utsatt påmelding: 10/05-16

Påmelding: Elektronisk via www.nkk.no,
evt. manuelt til: Renata Ewa Goel. E-post: web@saluki-norway.com

Betaling: Marit Borgersen. Løkenåsen 15. 1900 Fetsund. Mob: (+47) 922 92 488

Kontonr: 1503 2752 974

Opplysninger: Milla Stav Nilsen: (+47) 926 89 757
Renata Ewa Goel, mob: (+47) 998 99 404

Gaverosetter: Enkelpersoner eller oppdrettere kan sponse rosettene til finaleklasser.
Ta kontakt med Linn Mari Sørsgård på mail: linnsorgard@hotmail.com,
eller mobil: (+47) 918 25 265

Mer info om utstillingen, dommerpresentasjon med mer på:
www.saluki-norway.com

Ny salukieier

Tekst og foto: Ine Dyngeland

17. mai i fjor ble Marvin født, men det visste jeg ikke da. Hele livet har jeg ønsket meg en hund, og først nå i en alder av 47 har jeg fått verdens skjønneste «pinnedyr» (vi strever litt med å holde oppe vekten hans) – en sletthårssaluki fra Anne Berit Engebakken. På stamtavlen heter han Amasonelands Per Gynt. Ifølge min nabo gir han de engstelige et ansikt – ikke fordi han er engstelig, han er faktisk svært trygg og avbalansert, men fordi han helt rasetypisk ikke stuper frem for å hilse og hoppe opp på alle han møter. Ja, og så er det noe med de nydelige skråstilte øynene hans, da.

Siden min mann, som ikke umiddelbart synes at hund var det lureste vi kunne anskaffe oss, hadde en del kriterier til valg av rase, så falt valget på Marvin. Hunden skulle være rolig inne, aktiv ute, ikke bjeffe for mye, ikke for mye pelsstell, få plass i bilen og helst lukte minst mulig våt hund (vi bor i Bergen). Da

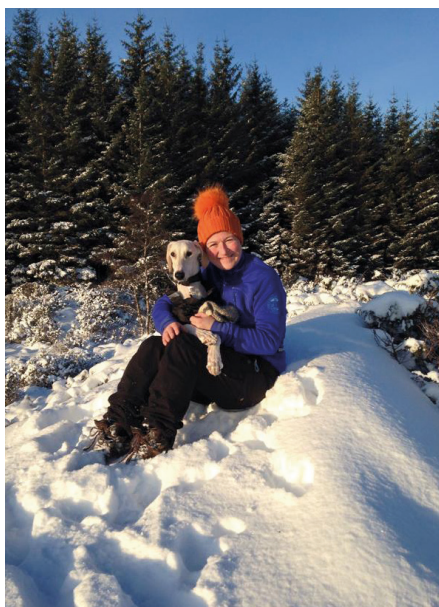
utpekte salukien seg, og det hjalp veldig godt at jeg så et bilde av Marvin på nettet. Et nydelig bilde av en kremfarget valp med lange silkeører.

Som ny hundeeier og uten altfor god kjennskap til rasen ble jeg møtt av en fazntastisk skjønn dame og oppdretter, Anne Berit. Hun har veiledet meg og stilt opp slik en oppdretter bør, gjennom hele valpeperioden, og hun er en person som jeg fremdeles har kontakt med både på utstillinger og på telefon når jeg har behov.

I utgangspunktet ønsket jeg meg rett og slett en turvenn. Jeg har fått så mye mer. Marvin har de deiligste silkeørene, og å kose med ham kan sammenlignes med å kose med et pinnedyr, litt *bony*. Han bretter ut magen og vil strykes og klappes, og da er han verdens beste pute slik som alle andre hunder, bare litt mer

fast i stoppen – og det er utrolig hvordan en lang utstrakt saluki kan bli en bitte liten sammenkrøllet ball. Ikke nok med at Marvin er den flotteste hunden for meg, han har også vært på utstilling og fått mange fine sløyfer – og jeg er helt uplanlagt blitt bitt av utstillingsbasillen. Vi hygger oss veldig med å se på andre flotte hunder og hunderaser, og å med treffe mange hyggelige mennesker, og så gjør vi vårt beste i ringen, begge to.

Marvin og jeg går elsker å gå lange turer i fjellet, og tenåringene mine skater med ham i sele. Vi bor på et lite vestlandssmåbruk langt oppe i en dal med fjellet rett utenfor døren. Marvin løper gjerne løs, men vi strever litt med innkalling, så her har vi et stort utviklingspotensial. Det at vi bor på gård med sauer, hester, høner, kanin og katter, har aldri vært et problem. Helt fra Marvin var liten, har han vent seg til å omgås dem, og han har ikke noensinne rørt dem. Han er faktisk litt redd for sauene, for Ozzy, vår villsauvær, er ikke nådig med dem som nærmer seg flokken

hans. Jeg har likevel ikke latt Marvin være løs i lammesesongen.

En gang inviterte Marvin til lek med en av kattene – det gjør han antagelig ikke igjen. Mor ringte «113» til veterinæren og fikk umiddelbart førstehjelp for et langt klor på en lang nese som trolig vil passe sine egne saker for all fremtid – for én ting er sikkert, og det er at Marvin er god til å «lide». Litt vondt er veldig vondt, og vi er ikke i tvil om når Marvin føler seg utilpass. Han liker godt å sitte ute og speide i en lang line helt for seg selv, men henger han fast i en flis, en sko eller en gresstust, så sitter han fast, og da vet vi det umiddelbart for da uler han etter hjelp.

Noen har sagt at får du først én saluki, så ønsker du deg raskt en til – og jeg er ikke unntaket. Både jeg og døtrene mine ser gjerne for oss en til slik vidunderlig venn, for det er ingenting som er så utrolig herlig som å komme hjem til en gutt hvis hale aldri har gått fra side til side eller opp og ned, den går alltid i sirkel, og resten av pinnedyret henger med. Kunsten nå blir å få mannen min og sønnen min til å dele samme tanke. Uansett så har vi allerede fått verdens beste ... Marvin!

Bedömning i rasande fart på EDS ...

*Tekst: Katarina Petersson
Foto: Renata Ewa Goel*

En utställning kan planeras in utifrån många aspekter. Ibland utifrån att vi gissar att vi har extra stor chans just för den domaren eller vi tror att det inte är så många andra som anmält. Andra orsaker kan vara att vi helt enkelt vill se andra salukis och träffa lite trevligt hundfolk eller just uppleva den utställningen med en speciell domare, kanske en rasspecialist. EDS, den europeiska vinnarutställningen i Lilleström, var en sådan utställning som för mig där det sistnämnda övervägde när jag anmälde. För jag visste inte mycket om domare Juan Carlos Vasconcellos, salukiuppfödare med kennelnamn Anjal Sahara, från Portugal. Och det visade sig vara många anmälda hundar, vilket var naturligt med den reklam Norsk Kennelklubb gjort för sitt arrangemang samt lockade med de vinnartitlar som delades ut. Något vi inte visste var hur bedömningsreglerna skulle visa sig vara. Här gällde det att vara på tårna visade det sig!

Resan dit

Vad är bäst med en hundutställningsresa? Resesällskapet förstås, vilket innebär massor av hundsnaack och tiden försvinner snabbt i samband med att milen avverkas. En annan sak är god mat och kanske ett glas vin och en skön säng när man väl stannar. Jag fick så trevligt sällskap av Maria Jönsson-Jansson, som jag hämtade upp med min husbil på Alnön, utanför Sundsvall. Och det visade sig att vi var en bra kombo; Maria, även hon van husbilsägare sedan många år, bidrog även med att visa sig vara en fantastisk kock med förberedda middagar för hela resan och jag bidrog med husbil och sköna sängar. Så skönt att krypa ner i sängen vid stoppet i Charlottenberg när regnet öste ner ute. Dagen därpå rullade vi in i Norge och kom fram till en minst lika blöt husbilsparkering utanför mässhallarna.

Salukispecial med middag

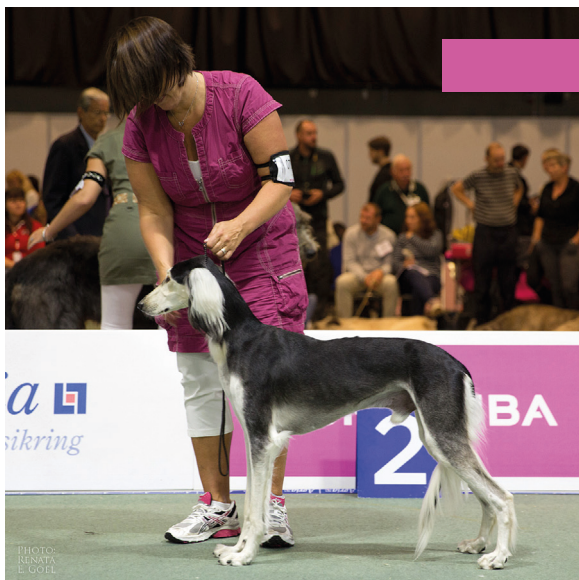
På fredag, mitt på dagen, startade norska salukispecialen med Brian Duggan från USA som domare. Ni kan läsa om utställningsresultaten på annan plats i denna tidning. Jag vill lyfta fram alla härliga norska salukivänner och den alltid så välarrangerade rasspecialen som är ett nöje att delta på. Väl «brandad» med specialtryckt mugg med salukimotiv och den traditionsenliga knappen som vi alla fick, utställningskatalog som ingår i anmälningsavgiften och en stor tårta med samma motiv av Elle J. Wilson. I år hade man också en gemensam middag, på en italiensk restaurang visade det sig, på gångavstånd från mässhallarna i Lilleström. Alla utställare som önskade delta och vår domare Brian, vi var nog nästan 30 personer, hade mycket trevligt och det blev en fin avslutning på denna dag.

EDS i rasande fart

Otroligt spännande och lite, nästan högtidligt, var det att förbereda sig då det i katalog deltog salukis från hela Europa. Det var utställare från Ryssland, Tjeckien, Cypern, Finland, Polen, Italien och Frankrike. Hur skulle det gå för oss från Sverige? Det visade sig att många inte ens hann uppfatta vad som sedan skedde! De regler som visade sig gälla var samma som vid världsutställningar och det innebar inga kritiker, inga CK, fyra hundar placerades i varje klass där endast vinnaren gick vidare i konkurrens om cert, CACIB och vinnartitlar. Men från ringen fick du resultatet på ett vackert tjockt A4-papper där det kryssats din hunds resultat med placering. De lyckliga vinnarna fick kryss för cert, res.cert, CACIB alt. res.CACIB och då ev. även någon av titlarna Europeisk Juniorvinnare, Veteranvinnare eller Vinnare 2015. Lägg till då att vår domare dömde de 48 (hela 14 var strukna) salukis på lite över 1,5 timme (!) så förstår ni att det inte kändes som så mycket valuta för den extra dyra anmälningsavgiften.

Fyllda mässhallar och fina finaler

Efter rasbedömningen, för mig med fantastiskt resultat med cert och norskt championat, och efter en lunch och byte till mer bekväma kläder i husbilen valde vi att inte stressa hemåt direkt. Vi bestämdes oss istället för att strosa runt i mässhallarna, som var enorma och fyllda med massor av roliga prylar och fullt med europeiska kennelklubbar som gjorde reklam för sina utställningar 2016. Vi besökte både SKK och The Kennel Club (engelska kennelklubben). Ryska kennelklubben, värd för 2016 års världsutställning delade ut både godis och diverse prylar för att göra reklam. Själv köpte jag fina prylar i en monter och de visade sig komma ändå från Italien! Vi avrundade med massor av «gofika», som vi säger i Norrland, som Eukanuba bjöd på och vilade trötta fötter i deras stora rosa soffor. Innan vi valde att lämna mässan såg vi några av lördagens finaler i stora ringen och hejade lite extra på de svenska förstås!

Resultater

◀ European Junior Winner:
Baklava's Special Edition

▲ BIR, CACIB European Winner: Qirmizi Meridian

▲ CERT & NO Champion: Sadaqa Lazeez Al Alwan

▲ CERT & NO Champion: Badavie Miriel

▲ BIM CACIB European Winner: Dabkas Michelle

Rasekonferansen for saluki

– i regi av Svenska salukiringen

Hvert tredje år arrangerer Svenska salukiringen rasekonferanse for saluki i Sverige. Både undertegnede, Bente og Cathrine har vært på alle konferansene som har blitt arrangert. Dette er en ypperlig mulighet for oppdrettere og andre salukientusiaster å treffes for å lære mer om rasen. Årets konferansen ble tidlig lagt inn i kalenderen. Fra Norge var følgende salukioppdrettere / entusiaster med; Bente Waldal, Cathrine Faret, Kristin Roaas, Ann Kristin Børsum og undertegnende, samme gjeng som var med på konferansen i 2009. Det er bra at flere kommer på denne konferansen, men vi savnet flere andre aktive oppdrettere fra Norge. Siden konferansen bare blir holdt hvert tredje år, synes jeg dette er noe de fleste bør prioritere.

Arets konferanse skulle inneholde flere viktige og relevante temaer. Ventetiden ble lang, men endelig kom fredagen vi skulle reise, og vi kunne sette nesa mot Sverige. Et obligatorisk stopp i Charlottenberg for litt godis og vin, så kjørte vi videre. Vi ankom Ramnäs konferansehotell sent fredag kveld, men det ble allikevel tid til både vin og salukisnakk i flere timer.

Lørdagen var vi klare tidlig for en spennende og lærerik dag. Først var det en god frokost på hotellet før dagen startet.

Jonny Hedberg startet med en rask presentasjon av årets konferanse, før han overlot talerstolen til Katrin Raie som er både LC- og eksteriørdommer. Katrin snakket om lure coursing generelt. Hun tok for seg hvordan de ulike delmomentene i LC bedømmes, og hva dommerne titter etter. Det er også viktig å ta høyde for at de ulike mynderasene jakter

på ulike måter. Hun kom også med et viktig poeng, at man skal leke «jakt» med valpene allerede i valpekassen, og hun understreket viktigheten av at valpene får løpe løse i ulike terreng for å lære seg koordinering og bygge muskler.

Videre ble det vist film av ulike salukier som springer lure coursing. Her skulle man «bedømme» salukiene etter de ulike delmomentene. Deretter var 4 av salukiene fra filmen med på konferansen, og vi skulle eksteriørbedømme dem i virkeligheten. To ulike tisper, og to ulike hannhunder. Vi skulle skrive opp eksteriøre egenskaper på disse hundene ut i fra rasestandarden, som en øvelse i å sette ord på hva vi ser. Til slutt fikk vi se videoen av disse fire hundene løpe en gang til, og med deres eksteriør i bakhode se hvordan de klarte seg på banen. Siste foredrag før lunsj var et engasjerende innlegg fra eksteriørdommer

Moa Persson. Kynologi eller bare tåvling. Moa var utrolig engasjerende å høre på og kom med mange innspill i forhold til hvor rasen er på vei. Moa hadde nylig dømt saluki på en utstilling i Sundsvall. Hun fortalte litt om sin oppfatning av rasens utvikling, blant annet at mange salukier har tendens til for dype brystkasser og rakt vinklede fronter.

Etter lunsj var det eksteriørdommer og oppdretter Nicklas Eriksson som hadde en bildepresentasjon av salukiens eksteriør og ulike typer innenfor standarden skulle diskuteres, og om rasen har blitt endret over tid. Her var det mange engasjerte deltagere. De fleste var enige om at det er mindre variasjon i ulike typer. Størrelsen / høyden på salukien har økt. Kjønnspreg mellom hannhund / tisper har blitt mindre tydelig. Mange hunder mangler balanse i kroppen. Visningen av hundene er i større grad blitt mere «showpreget og spektakulært». Tendens til flatere overlinjer, mange salukier mangler den svake hvelvningen over lenden. Svakere og dårligere underkjever var også noe som ble tatt opp. De fleste var enige i at temperamentet jevnt over har forandret seg

til å bli mer sosiale hunder, og dette skal man kanskje være obs på at ikke nødvendigvis er rasetypsk, selv om det kan være behagelig for eierne.

Etter siste foredrag på lørdag var det et par timers pause før det var felles middag for alle sammen. Deilig kjøttrett med poteter og grønnsaker til hovedrett, og nydelig panna cotta til dessert. Etter middagen var det «mingel» i baren og litt forskjellige steder.

På søndag skulle det handle om helse. Frokosten var tidlig søndag morgen, og det var jammen bra vi skulle stille til vintertid slik at man kunne sove en time lengre. Det var nok flere som var trøtte og gjerne skulle sovet både en og to timer lengre, men det går ikke ann når det er helse på programmet. Dette er viktig, og må tas seriøst.

Først ut var veterinær Bjørn Åblad. Engasjert og dyktig foredragsholder som snakket om hjertesykdom på saluki. Bjørn viste ultralyd og røntgenbilder av både syke og friske hunder slik at man lett kunne se hva som feilet hundene.

Så hadde Maija - Leena Elorante et foredrag om autoimmune sykdommer og arvelighet, og hva man skal ta hensyn til i videre avlsplanlegging. Dette er spennende og viktig, men ble nok dessverre litt for avansert for de fleste. Den eneste fra den norske delegasjonen som hadde stålkontroll på dette var Bente. Hun går fjerde året på veterinærutdannelsen og kan mye om genetik og arvelighet.

Veterinær Emma Andersson la frem resultatene fra den svenske undersøkelsen «Hvor gamle blir våre salukier». Litt bekymringsverdig var det at 5 % av salukiene som har sendt inn dødsårsak til undersøkelsen har dødd av hjertesykdom. Dette er en ganske høy andel i forhold til vår lille genpol. I hundepopulasjonen sett under ett ligger prosenten på 0,65%. Videre må det tas høyde for at det kun er 128 hunder som har svart på denne undersøkelsen, slik at dette kan gi et feilaktig bildet.

Uansett er det utrolig viktig at alle oppdrettere er sitt ansvar bevisst og begynner å fokusere på dette. Dette kan bli et stort problem i vår rase, hvis man ikke begynner å undersøke avlsdyr før de blir brukt i avl. Det ble også tatt opp viktigheten av å ikke bruke for unge avlsdyr. Helst skal de være over 3 år, og gjerne eldre. Hjertesykdom dukker ofte opp i 5-7 års alder, så en hund som er scannet frisk ved 2-3 års alder, kan likevel bli syk senere. Det anbefales å undersøke avlsdyr så tett opp til parring som overhode mulig. Det ble også stilt spørsmål fra vet. Bjørn Åblad om klubben skal legge noen føringer når det gjelder dette med å undersøke hunder som skal brukes i avl? Bør alle hunder undersøkes? Hvor ofte skal man undersøke?

I Norge har vi Liva Ihle Vatne som har engasjert seg stort i herteundersøkelser på saluki. Liva har fått undersøkt en stor andel hjerter på saluki de siste årene, og har dannet seg et inntrykk av hvordan et normalt salukihjerte skal være. I tillegg bruker Liva normalverdiene for salukihjertet som er utarbeidet av Finske veterinærer.

”*Hjertesykdom dukker ofte opp i 5-7 års alder, så en hund som er scannet frisk ved 2-3 års alder, kan likevel bli syk senere.*”

Liva har en fem års etterutdanning i kardiologi, og har sertifikat i kardiologi (CertVC). Liva er også leder i Norsk Forening for Veterinær Kardiologi, og tar imot hertepasienter henvist fra hele Norge. Jeg anbefaler alle som skal ha kull på sin saluki, å sjekke hjertene før parring. Liva jobber på Anicura dyresykehus i Oslo og har rabatterte priser for herteundersøkelse for påtenkte avlsdyr.

Siste avslutning på rasekonferansen var et gruppearbeid hvor man fikk utdelt en del forskjellige spørsmål / diskusjonstemaer. Her ble man inndelt i forskjellige grupper slik at man skulle få mulighet til å bli kjent med folk man kanskje ikke snakker så mye med til vanlig. Spørsmålene var; Hva slags målsetning har du med din avl? Har du en plan, lengre plan? Hva er viktigst - få fram en BIR-vinner eller et jevnt kull med CK på alle individer? Hvorfor har vi RAS? Hva slags betydning har RAS for deg? Hva gjør vi sammen-Hvordan-Virkemiddel? Dette er jo spørsmål vi alle kan tenke litt over. Den norske delegasjonen måtte reise litt før man skulle sammenfatte alt sammen, så hva de kom frem til får vi lese i svenske salukibladet. En veldig fin helg, som var nyttig og lærerikt. En stor takk til svenske salukiringen som gjennomfører disse konferansene, og til de som ikke var der; planlegge allerede neste konferanse inn i kalenderen - i 2018 ●